

РЕШЕНИЕ

№ 4167

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 04.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **13769** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.250 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на М. Ш. Л. от [населено място] срещу Заповед рег.№4407/06.11.2012 година на Директор на Главна дирекция” Гранична полиция”,с която последният на основание чл.224,ал.2, т.4, чл..227,ал.1,т.10 от ЗМВР,вр.с чл.230,ал.2,т.4 от ППЗМВР,наложил дисциплинарно наказание”Уволнение”на държавния служител,категория”Е”- полицаи М. Ш. Л. полицаи на ГПК- В.,считано от датата на връчване на заповедта и прекратил служебното му правоотношение.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че заповедта е издадена след изтичане на срока ,предвиден в чл.225 от ЗМВР и дисциплинарната отговорност е погасена по давност. Сочи се още ,че в хода на дисциплинарното производство нито наказващият орган лично ,нито чрез друг орган е поискал от него писмени обяснения, нито пък му е дадена възможност устно да изложи такива, лисват и обстоятелства, при които е издадена заповедта за налагане на дисциплинарно- наказание, като не са посочени и законовите разпоредби ,които са нарушени и нарушаването на правилата на Етичния кодекс води до налагане на дисциплинарно- наказание ,значително- по- леко, от дисциплинарното наказание „Уволнение”, като не е посочено и извършеното престъпление в заповедта ,за което се твърди ,че е извършено. Твърди се още ,че от доказателствата по делото не се установява извършване на нарушение, още повече ,че му е нарушено правото на защита. Иска се отмяна на заповедта и се претендират сторените по делото

разноски.

В съдебно заседание, оспорващият М. Ш. Л., редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК се явява лично и с адвокат М., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли заповедта да бъде отменена. Съображения в тази насока развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването-Директор Главна Дирекция” Гранична полиция”-гр.С., редовно уведомен при условията на чл.137, ал.7 АПК се представлява от юрисконсулт О., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли съдът да я остави без уважение. Подробни аргументи в тази насока развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства и от личното кадрово дело, е видно, че на 01.06.2007 година оспорващият Л. е назначен на длъжността- Механик на 03 ГПК до 20 Б.- първи екипаж на 01 група ГПК в БГПК- В..

На 23.11.2006 година е съставен Протокол, удостоверяващ, че оспорващият Л. е запознат лично срещу подпис със съдържанието на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

На 15.09.2009 година със Заповед на Министъра на вътрешните работи, на оспорващия е присвоена категория Е-І степен.

На 08.12.2011 година, Л. е запознат лично срещу подпис с измененията и допълненията на Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР/ подписал се е под № 48 от Списъка.

Със Заповед № 3709/25.09.2012 година, Директор ГД”ГП” възложил на Комисар М. Е. П.- ВНД Заместник- директор ГД”ГП” категория Б до го замества, като осъществява функциите по чл.28, ал.1 и ал.3 от ЗМВР и по чл.33, ал.1 от ППЗМВР за времето от 13.00 часа на 25.09.2012 година до 17.30 часа на 27.09.2012 година.

На 26.09.2012 година до Директор РД”ГП”- Р. е изпратено Съобщение № 1189, за получен сигнал, а и по-късно и съобщение от Г.- Б., във връзка със служител на БГКП, състоящо се в следното- около 10.30 часа на 26.09.2012 година служители на ГПН при Г.- Б. извършвайки проверка по бреговата ивица на река Т. в източните покрайнини на [населено място] спрели за проверка лек автомобил марка” Сеат И.” с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Жасмина П. Т. от [населено място] село, управляван от М. Ш. Л., граничен полицаи при БГКП- В., в колата пътувало и лицето Е. М. Е., които заявили, че превозват намерени в местността „Плажа” в [населено място] 16 кашона с цигари.

След поличаване на съобщението, на 26.09.2012 година, Директор РД”ГП”-Р. депозирал до Директор ГД”ГП” Предложение за образуване на дисциплинарно-производство срещу служителя от МВР- М. Ш. Л.

Със Заповед №3783/27.09.2012 година, За-директор на ГД”ГП” образувал дисциплинарно производство срещу държавния служител, категория”Е”, полицаи М. Ш. Л. и открил дисциплинарно дело, определил състав на дисциплинарно-разследващ орган, постановил дисциплинарно- разследващият орган да запознае служителя със справката и определил срок за завършване на дисциплинарното разследване до 26.10.2012 година/

Със Заповед № 3795/28.09.2012 година на Директор ГД"ГП" ,оспорващият е временно отстранен от длъжност.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на Л. на 29.09.2012 година.

Със заповед № 269/29.09.2012 година на Началник БГ"В." поради служебна необходимост е прекратен платеният годишен отпуск на полицай М. Ш. Л., считано от 29.09.2012 година.

Със Заповедта за образуване на дисциплинарното производство, оспорващият Л. е запознат лично срещу подпис на 29.09.2012 година в 10.35 часа.

На същата дата до оспорващия е отправена Покана за даване на писмени обяснения във връзка с образуваното дисциплинарно производство и извършеното от Л. дисциплинарно нарушение и му е даден срок до 02.10.2012 година да депозира писмените си обяснения по случая.

Поканата е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 29.09.2012 година.

На 01.10.2012 година,Л. депозирал своите писмени обяснения до Директор ГД"ГП" по повод соченото в заповедта за извършено от него дисциплинарно нарушение. Писмените обяснения са приети от страна на Дисциплинарно- наказващия орган на 06.11.2012 година.

На 16.10.2012 година, Дисциплинарно- разследващият орган депозирал до Директор Главна Дирекция"Гранична полиция" Обобщена справка за резултатите от извършеното разследване във връзка с постъпили данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение от страна на служител на БГПК В., в която подробно са описани извършените действия ,събраните доказателства е с нея е предложено да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на оспорващия Л..

На същата дата, до оспорващия е отправена Покана за запознаване с Обобщената справка, като му е даден срок да се яви на 17.10.2012 година в 13 часа, за да се запознае с нея.

На същата дата, до оспорващия е отправена и Покана за даване на допълнителни писмени обяснения или възражения и му е даден срок до 14 часа на 18.10.2012 година да депозира своите допълнителни писмени възражения и обяснения по повод извършеното от него дисциплинарно- нарушение.

Поканите за запознаване с Обобщената справка и за даване на допълнителни писмени възражения и обяснения , са връчени на 17.10.2012 година на Л..

Л. е запознат лично срещу подпис с Обобщената справка на 17.10.2012 година в 14.00 часа.

На 17.10.2012 година, оспорващият депозирал до Директор ГД"ГП" своите писмени обяснения, в които подробно изразил несъгласието си с отразеното в Обобщената справка. Обясненията са приети от страна на Директор ГД"ГП на 06.11.2012 година

На 25.10.2012 година ,Дисциплинарно- разследващият орган депозирал до Директор ГД" ГП" Становище относно приключилото дисциплинарно производство срещу държавния служител- полицай М. Ш. Л. и е направено предложение да бъде наложено дисциплинарно наказание- Уволнение на държавния служител М. Ш. Л..

На 06.11.2012 година, ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 4407/06.11.2011 година , с която наложил на оспорващия дисциплинарно наказание- „Уволнение” и прекратил служебното му правоотношение.

Заповедта е връчена лично срещу подпис на оспорващия на 14.11.2012 година.

По делото са приложени всички доказателства, събрани в хода на дисциплинарното производство, заверено копие на личното кадрово дело на оспорващия „Етичен кодекс за поведение на служителите в МВР, Удостоверение от 18.01.2013 година, че лицето Захарин П. заема длъжността- Директор Главна Дирекция” Гранична Полиция

От показанията на свидетеля Е. И.- колега на оспорващия се установява, че той е бил в патрула, който е задържал двете лица- Е. Е. и М. Ш. Л. и дава подробен отговор на това какво точно се е случило при задържането на двете лица на дата 26.09.2012 година.

В показанията си свидетелят Я. М.- служител в Г.- Б. сочи какво точно се случило при задържането на автомобила на Л. и какви действия са предприели.

В показанията си свидетелят П. сочи, че на дата в края на месец септември 2012 година чакайки кола да го вземе от работа и гледайки през прозореца видял една кола и до нея друга кола, след което чул Л. да казва -,намерих едни кашони,елате да ги видите., после тръгнал на работа.

От показанията на свидетеля Е. Е. се установява подробно какво точно се случило на да 26.09.2012 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед рег.№4407/06.11.2012 година на Директор на Главна Дирекция”Гранична полиция”,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл.228,т.2 от ЗМВР орган- това е Директор Главна дирекция”Гранична полиция”,който безспорно по силата на чл.186 от ЗМВР е орган по назначаването,респективно дисциплинарно-наказващ орган по отношение на държавните служители в ГД”ГП” от категория Е и Д. Между страните няма спор,а и от приложените по делото доказателства се установява , че лицето Захарин П. зеем длъжността – Директор ГД”ГП”.

.Спазени са изискванията за форма.Заповедта съдържа предвидените в чл.246 от ППЗМВР задължителни реквизити-извършителят,мястото,времето и обстоятелствата , при които е извършено нарушението,разпоредбите,които са нарушени,правното основание и наказанието,което се налага,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В тази насока, напълно неоснователен е доводът на оспорващия ,че в заповедта липсва посочване на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението ,защото в заповедта ясно са посочени датата и мястото на извършване на нарушението и законовите разпоредби, които са нарушени. Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че в заповедта липсва посочване на извършеното от него престъпление, защото на първо място, дисциплинарната отговорност на държавния служител е независима и самостоятелна от наказателната, която носи за осъщественото от него деяние.На второ място, задължителните реквизити на

заповедта, са изчерпателно посочени в разпоредбата на чл.246 от ППЗМВР и измежду тях няма описание на престъплението. Фактът, че с едно деяние ,оспорващият е извършил дисциплинарно нарушение и престъпление, не може да доведе до несъществуващо задължение на дисциплинарно- наказващия орган в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание да посочи и извършеното престъпление от страна на държавния служител.

При издаването на заповедта са спазени процесуално-правните и материално-правните разпоредби и ЗМВР и ППЗМВР.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 221 от ППЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина и виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя.

В настоящия случай, събраните по делото доказателства, сочат, че при наличие на данни за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина в съответствие с разпоредбата на чл.230, ал.1 ЗМВР, във връзка с чл.239 от ППЗМВР, За директор ГД” ГП-М. П./ упълномощен съгласно Заповед № 3709/25.09.2012 година да изпълнява функциите на Директор ГД”ГП” и действаш като орган по назначаването по реда на чл.186 от ЗМВР по отношение на служителите от категория Е и Д ,издал Заповед №3783/27.09.2012 година за образуване на дисциплинарно производство срещу оспорващия, открил дисциплинарно дело, определил дисциплинарно разследващия орган,. Изпълнена е процедурата, регламентирана в чл. 229, ал. 1 от ЗМВР и чл. 243 от ППЗМВР. Служителят е запознат срещу подпис както със заповедта за образуване на дисциплинарното производство, разяснена му е възможността да дава обяснения (което впоследствие е упражнил), да представя доказателства и да бъде подпомаган в защитата си от друг служител на МВР, но не е посочил, че желае защита от друг служител.

За резултатите от дисциплинарното разследване е изготвена Обобщена Справка № 19921/16.10.2012 година, с която оспорващият е започнал лично срещу подпис, и е упражнил правото си да даде възражения срещу нея. Дисциплинарно-разследващият орган е изготвил Становище относно наличието на предпоставки за реализиране на дисциплинарната отговорност на Л.. Дисциплинарно разследващото производство е приключило в определения от дисциплинарно- наказващия орган срок – до 26.10.2012 , предвиден в чл.244, ал.1 от ППЗМВР. Дисциплинарното дело е докладвано на дисциплинарно- разследващия орган, който след запознаване със същото – на 06.11.2012 година, издал оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание. В тази насока и по тези съображения, твърдението на оспорващия в жалбата му, че срещу него не е водено дисциплинарно производство остана абсолютно недоказано.

След получаване и анализиране на събраните в хода на дисциплинарното разследване доказателства, обосновано дисциплинарно-наказващият орган е

приел, че оспорващият Л. е извършил визираното в заповедта тежко нарушение на служебната дисциплина- превозвал в управлявания от него лек автомобил "Seat И." 8690 кутии цигари от различни марки, без български акцизен бандерол. Д. на оспорващия, че не е извършил визираното в заповедта нарушение, остана недоказан и не се базира на събраните по делото-доказателства- най- вече на свидетелите очевидци и на полицаите, които са заварили оспорващия да управлява лекия автомобил при извършване на проверката и най- вече от първоначално дадените показания на свидетеля Е. М. Е., дадени в хода на дисциплинарното производство и установяващи, че сутринта на 26.09.2012 година, около 08.40 часа на глобулския му телефон се е обадил М. от Ново село- полицаи, с когото имали уговорка да вземат едни цигари, като уговорката била от предишния ден и цигарите следвало да се вземат от „Плажа“ от [населено място], които цигари е следвало да му ги донесе някакъв сърбин., работата на Е. се състояла в помагане на Л. да натовари цигарите при пренасянето през река Т. и да бъдат натоварени на неговата кола/ на Л., пристигнали на „Плажа“, после М. звъннал от сръбския си телефон на сърбите и им казал да идват, след като извадили кашоните с цигарите от водата/ обвити с черно тиксо, ги натоварили в колата, управлявана от М. и потеглили по пътя на [населено място] към [населено място], но в една от преките улици на селото ги настингнала полицейска кола на Гранична полиция и им казала да спрат. Спрели с колата и М. отворил багажника, след което се обадили на колегите си, като за всеки пренесен кашон, М. му е обещал да му даде по 10 лева. Нарушението се установява и от дадените обяснения от страна на служителя М. и от обясненията, обективирани в Докладна записка на служителя Е. И.. Съдът не кредитира показанията на свидетеля Е., дадени в хода на съдебното производство, тъй като на първо място, те влизат в остро противоречие както с дадените първоначално от него в хода на задържането им, а на второ, те са продиктувани само и единствено с цел защитната теза на оспорващия и целят да доведат до заблуждение съда. Нещо повече дори, те са твърде противоречиви и най- вече влизат в остро противоречие с първоначално дадените- в съдебно заседание свидетелят твърди, че не имал в себе си телефон, а от приложения на лист 52 от делото Протокол за доброволно предаване от 26.09.2012 година се установява, че именно Е. е предал 1 брой мобилен телефон с абонатен номер- [ЕГН], както и на първоначално дадените от него обяснения- че именно М. полицаият му е звъннал по глобулския телефон. Наред с това, тези показания са дадени в хода на съдебното производство и то под диктовката на оспорващия, и не могат да бъдат ценени като обективни, а най- малкото да доведат до неизвършване на нарушението от страна на Л.. Нещо повече дори, показанията на свидетеля М. П., също не са обективни, защото на първо място, ако този свидетел бе присъствал на соченото от него забелязване на колите както на оспорващия, така и на Гранична полиция, то е безспорно, че същият е щял да бъде разпитан в хода на дисциплинарното разследване или пък при задържането на Л. и Е.. Доказателства, че това лице се е намирало на соченото от него място и е чуло, как Л. казва на полицаите, че е намерил едни кашони и ги е подканил да ги видят, не се съдържат. Тези показания целят да установят колко съвестен е държавният служител и как след като е спрял за проверка, е започнал да изпълнява служебните си задължения, но те са недостоверни и необективни и съдът не ги кредитира.

Всички сбрани в хода на дисциплинарно разследващото производство доказателства сочат на друго- че именно оспорващият е превозвал в управлявания от него автомобил цигари-8690 кутии то различни марки, без български акцизен бандерол и безспорно е, че с действията си, осъществени на 26.09.2012 година, оспорващият е нарушил разпоредби от Етичния кодекс, забраняващи му такова поведение. Последното несъмнено уронва и престижа на МВР, след като именно

негов служител не съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, не пази доброто име на институцията, която представлява, а напротив- с действията си създава впечатление за незаконно облагодетелстване, заобикаляне на закона и реализиране на доходи, извън неговата служебна дейност/, прикрива доведено му до знанието правонарушение или такова на което е свидетел/ а тук е и участник, като не е предприел никакви действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване. Твърдението на оспорващия, че е натоварил цигарите с идеята да ги закара в Г., остана недоказано и не се базира на събраните по делото доказателства, още повече, че след като установи нарушение, държавният служител в МВР е длъжен по надлежния ред да уведоми съответните органи и да предприеме незабавни действия за преустановяване на нарушението. Напротив от събраните доказателства е установено по безспорен начин, че Л. изобщо не е имал никакво намерение да уведоми когото и да било, а е целял да се обогати. Нещо повече дори, твърденията на Л. и на свидетеля Е., дадени в хода на съдебното производство, че не имал телефон в себе си, остана недоказано и отново не се базира на събраните по делото доказателства. Дори да се приеме, че той не е имал телефон, за да сигнализира на дежурните в Г. Б., то е безспорно, че свидетелят Е. е имал телефон, доброволно предаден от него още при задържането им и то с посочен абонатен номер. На следващо място, твърдението на оспорващия и на свидетеля Е., че Л. не е знаел телефонния номер на дежурните и затова не се е обадил, е абсолютно голословно и е един абсурд. Няма как едни служител, и то дългогодишен, да не знае телефоните на дежурния ОДЧ или пък на някой негов колега, които следва да му осигури връзка. Д. на оспорващия, че не са цитирани точно разпоредбите от Етичния кодекс, които са нарушени и той е в невъзможност да разбере в какво точно нарушение е извършил, е отново плод само единствено на неговата защитна теза. На първо място, оспорващият е запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и то лично срещу подпис, както и с последвалите изменения и допълнения на Кодекса и е безспорно, че той трябва да знае какво съдържа този кодекс и какво поведение забранява. Ако е имал съмнения относно посочените нарушени разпоредби, той е могъл да установи съдържанието им, а не да твърди, че не знае разпоредбите. Последното сочи само и единствено на абсолютно непознаване на нормативната база и то от служители, на които обществото възлага осъществяването на функции по спазване на законността. Абсолютно голословно е твърдението на оспорващия, че не е извършил посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение и дисциплинарно разследващият орган не е обсъдил доказателствата, защото от всички събрани доказателства е ясно и недвусмислено установено, че именно оспорващият е извършил посоченото нарушение, и че именно той е организирал и превозвал цигарите и то без бандерол.

Безспорно е, че нарушаването на етичните правила за поведение, с което се уронва престижът на службата представлява тежко дисциплинарно нарушение. Това е така, защото полицейският служител е длъжен да пази доброто име на институцията, която представлява, да насърчава хората да уважават закона, като дава личен пример с поведението си, а не сам да нарушава законите, респективно да създава впечатление за ненаказаност. Превозването на цигари и то в количество от 8690 без български акцизен бандерол, сочи за липсата на чувство за дълг и отговорност от страна на лица, чийто професионален дълг изисква да служат на обществото, още повече, че държавният служител в МВР, независимо от неговата категория и заемана длъжност е длъжен по всяко време да противодейства на правонарушенията, а не да върши такива. Тъй като нарушението е допринесло за формиране на негативен морален облик на самото министерство, и е станало

достояние не само други граждани, полицейски служители, но и на съдебната система,безспорно е,че то е уронило престижа на МВР.

След като нарушението е безспорно установено,както времето и мястото на извършването му,съвсем законосъобразно компетентният дисциплинарно наказващ орган-Директор ГД"Гранична Полиция"е ангажирал дисциплинарната отговорност на Л..Наред с това,преди да пристъпи към издаване на заповедта, ответникът по оспорването е приел писмените обяснения на нарушителя, адресирани до него,преценил е събраните доказателства и действайки пир условията на обвързана компетентност,наложил предвиденото в чл.227,ал.1 от ЗМВР дисциплинарно наказание Уволнение"/ налагащо се задължително в случая на извършване на "друго тежко дисциплинарно нарушение" по чл. 227, ал. 1, т. 10 от ЗМВР, конкретно изброени в чл. 230, ал. 2 от ППЗМВР- измежду които и деянията, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР,с които се уронва престижът на службата. В тази насока , напълно неоснователен е и доводът на оспорващия, че за нарушение на Етичния кодекс следва да се наложи друго по вид дисциплинарно наказание,а не уволнение. Отново на Л., както Е. кодекс, така и разпоредбите на ЗМВР и ППЗМВР относно дисциплинарната отговорност, са останали непознати.Следва да се отбележи ,че законът не дава право на преценка при извършено нарушение на етичните правила за поведение на държавния служител, дисциплинарно- наказващият орган да наложи друг вид наказание, освен посоченото в закона/ като законодателят изрично е използвал израза- задължително се налага/. Неоснователен е и доводът на оспорващия ,че той не е давал обяснения във връзка с дисциплинарното производство и не е изслушан от дисциплинарно-наказващия орган. На първо място, оспорващият именно по повод конкретното нарушение е дал два пъти писмени обяснения, същите са приети от страна на дисциплинарно- наказващия орган.На второ място, задължение на дисциплинарно-наказващия орган е преди да наложи дисциплинарното наказание или да приеме писмените обяснения на служителя, или да го изслуша/ при съобразяване с обстоятелството, че съюзът „или” означава алтернативност, а не кумулативност.На следващо място ,след като е приел писмените му обяснения, дисциплинарно-наказващият орган не е бил длъжен да го изслуша, защото е изпълнил едно от предвидените в закона задължения- да приеме писмените му обяснения.

Наказанието е наложено в сроковете,визирани в чл.225 от ЗМВР-не по-късно от два месеца от откриване на нарушението/ а нарушението се смята за открито,когато дисциплинарно-наказващият орган разполага с достатъчно доказателства за виновността и отговорността на служителя/което в случая е станало на дата 06.11.2012 година, когато е запознат със обобщената справка/ и не по-късно от една година от извършването му и е в съответствие с духа и целта на закона-да допринесе за изграждането и утвърждаването на положителния образ на полицейската институция. В тази насока, твърдението на оспорващия ,че наказанието е наложено извън предвидения по чл.225 ,ал.2 от ЗМВР давностен срок, е напълно голословно.Наред с това, сроковете за налагане а дисциплинарните наказания не са давностни, а преклузивни и с изтичането им се погасява правото на органа да наложи наказание на служителя.Съществена разлика между давностен и преклузивен срок е това ,че давностните срокове могат да се спират и прекъсват, а преклузивните- не.

Прекратяването на служебното правоотношение правна последица от уволнението. С оглед на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че дисциплинарната отговорност на Л. е правилно ангажирана,което предполага от своя страна законосъобразност на оспорения административен акт и води до отхвърляне на оспорването срещу него.

С оглед изхода на делото, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване..Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на М. Ш. Л. от [населено място] срещу Заповед рег.№4407/06.11.2012 година на Директор на Главна дирекция” Гранична полиция”,с която последният на основание чл.224,ал.2, т.4, чл..227,ал.1,т.10 от ЗМВР,вр.с чл.230,ал.2,т.4 от ППЗМВР,наложил дисциплинарно наказание”Уволнение”на държавния служител,категория”Е”-полицай М. Ш. Л. полицай на ГПК- В.,считано от датата на връчване на заповедта и прекратил служебното му правоотношение.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: